

Матеріали надані компанією «Інсайтмедіа продюсерський центр».

Український фільм покажуть в Польщі

Український фільм покажуть у Польщі

Фільм українського режисера Мухоміла Ілленка «ТойХтоПройшовКрізьВогонь», який вийшов у 2011 році - в Познані на Festiwalu Kultury «Українська Весна».

Фільм українського режисера Михайла Ілленка «ТойХтоПройшовКрізьВогонь», який вийшов у 2011 році, покажуть у Познані на Фестивалі культури «Українська весна».

W zeszłym tygodniu w Łucku odbyła się premiera długo oczekiwanego ukraińskiego filmu „TenKtóryPrzeszedłPrzezOgień”. Przypomnijmy, że film umieszczony w programie Polsko-Ukraińskiego Wędrującego Festiwalu Filmowego „Bo!” nie ukazał się z przyczyn technicznych i łuczczanom nie udało się go obejrzeć. 14 lutego 2011 roku „TenKtóryPrzeszedłPrzezOgień” „przyjechał” do Łucka. Niestety reżyser filmu Mychajło Ilenko nie był obecny na premierze ze względów zdrowotnych. Ale producenci filmu obiecali, że obowiązkowo przyjadzie do naszego miasta, na spotkanie z widzami i dziennikarzami.

Film „TenKtóryPrzeszedłPrzezOgień” oparty na faktach z życia Bohatera Związku Radzieckiego, pilota Lotnictwa Dalekiego Zasięgu, gwardii starszego lejtenanta Iwana Dacenkę. 19 kwietnia 1944 roku jego samolot został zestrzelony niedaleko Łwowa. Przez jakiś czas nie było o nim żadnej informacji. Przypuszczano tylko, że udało mu się uciec z niemieckiej niewoli, a po powrocie do ZSRR trafił do stalinowskich łagrów na Dalekim Wschodzie. Z łagru też zbiegł i prawdopodobnie przez Czukotkę i Alaskę przedostał się do Kanady. Tam został wdzem jednego z plemion północnoamerykańskich Indian.

– Początkowa wersja scenariusza filmu została stworzona przez Kostiantyna Konowalowa i Denysa Zamrija. Następnie scenariusz został uzupełniony przez Mychajła Illeńkę, który dołączył do ekipy w 2007, - powiedział producent filmu „TenKtóryPrzeszedłPrzezOgień” Andrij Sujarko. Zdjęcia do filmu zaczęliśmy dopiero za rok - w 2008. W związku z tym, że często odbywały się wymuszone przerwy spowodowane brakiem finansów, prace zostały zakończone dopiero w 2011.

Film powstał dzięki wsparciu finansowemu państwa (10 mln. hrywien) oraz sponsorów (6 mln. hrywien). Twórcy filmu są przekonani, że produkcja jednak się opłaci.

– Film pojawił się na ekranach 19 stycznia. Pokazywany jest obecnie w 10 miastach prawie w 60 kinach, - zwrócił uwagę Andrij Sujarko. - Według ostatnich danych nasz film znalazł się na 9 miejscu spośród 10 najbardziej oglądanych obecnie filmów. W ciągu tego niewielkiego okresu film obejrzało już 26 tys. widzów, a zebrał on około 800 tys. hrywien.

Film został stworzony wyłącznie przez ukraińską ekipę za ukraińskie pieniądze oraz siłami ukraińskich producentów. Prawie wszystkie zdjęcia, z jednym wyjątkiem, zostały zrobione na Ukrainie.

Минулого тижня у Луцьку відбулася кіноподія року - допрем'єрний і прем'єрний покази довгоочікуваної української стрічки «ТойХтоПройшовКрізьВогонь». Нагадаємо, що цей кінофільм був у програмі мандрівного українсько-польського кінофестивалю «Бо», що проходив у Луцьку у минулому році. Однак тоді з технічних причин лучанам не вдалося подивитися фільм. І ось, 14 лютого 2011 року, «ТойХтоПройшовКрізьВогонь» «приїхав» до Луцька. На жаль, режисер картини Михайло Ілленко був відсутній на прем'єрному показі через хворобу, однак, пообіцяли продюсери фільму, він неодмінно завітає в обласний центр Волині, аби зустрітися із глядачами і журналістами.

В основу сюжетної лінії фільму «ТойХтоПройшовКрізьВогонь» покладено реальні факти з біографії Героя Радянського Союзу, льотчика авіації дальньої дії, гвардії старшого лейтенанта Івана Івановича Даченка. 19 квітня 1944 року його літак був збитий поблизу Львова. Відтоді тривав час про його долю достеменно нічого не було відомо. Однак є припущення, що йому вдалося втекти з німецького полону, а після повернення до СРСР він потрапив до іншого ув'язнення - у сталін-

ські табори на Далекому Сході. Звідти він також утік і, можливо, через Чукотку та Аляску потрапив до Канади. Там він став вождем поселень північноамериканських індіанців.

– Початкова версія сценарію фільму була створена Костянтином Коноваловим та Денисом Застрієм. Згодом сценарій суттєво доопрацював Михайло Ілленко, котрий долучився до творчої команди у 2007 році. - розповів продюсер фільму «ТойХтоПройшовКрізьВогонь» Андрій Суярко. - Зйомки картини ми розпочали лише через рік, у 2008-му, а закінчили у 2011-му. Причиною були часті зупинки зйомок через брак фінансування.

Фільм знятий на державні (10 млн. грн) і спонсорські (6 млн. грн) гроші. Творці стрічки переконані, що вона окупиться, однак за тривалий термін.

– Кінострічка у прокаті з 19 січня і нині демонструється у 10-ти містах України, приблизно у 60-ти кінозалах, - наголосив Андрій Суярко. - За найсвіжішими даними, наш фільм, згідно з результатами касових зборів, потрапив у десятку лідерів прокату і посідає 9-те місце. За цей невеликий період стрічку переглянуло уже 26 тисяч глядачів, а приблизна сума касового збору становить більше 800 тисяч гривень.

str. 7

Свята Земля Święta Ziemia

Як тут не заколядувати?
Jak tu nie zaśpiewać kołęd?

str. 2

Кальварія Зебзидовська Kalwaria Zebrzydowska

Єдина кальварія, яку внесено до Списку світової спадщини ЮНЕСКО. Jest to jedyna kalwaria, wpisana na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

str. 3

Вальдемар Пясецький Waldemar Piasecki

Чи все ми знаємо про цього волинського хранителя пам'яті?
Czy wszystko wiemy o tym wołyńskim kustoszu pamięci?

str. 6

Андрій Кокотюха: «Політики винні в усьому!» Andrij Kokotycha: «Politycy wszystkiemu winni!»

Із читачами люблю триматися на рівних.
Z czytelnikami staram się być na równi.

str. 8

STYPENDIUM I DOTACJA IMIENIA KRZYSZTOFA SKUBISZEWSKIEGO 2012

dla kandydatów z Europy Środkowej, Bałkanów, krajów Bałtyckich, Europy Wschodniej, Rosji. Azji Środkowej i krajów Kaukazu.

str. 11

Наш
передплатний
індекс: 49053

Święta Ziemia Свята Земля

Минули в кінці моцне морозі, а за окном już не по зимовому світи сонце. Однак gdzieś в серці, zostaje mała tęsknota за ulubionymi świętami bożonarodzeniowymi, których doczekamy się aż za rok.

Нарешті відступили тріскучі морози, а за вікном уже не по зимовому світить сонце. Проте десь у серці залишається маленька туга за улюбленими різдвяними святами, яких відтепер дочекаємось аж за рік.

Свята Земля

Може не спробувалиście до волі потрав обрядових, czy nie zaśpiewaliście wszystkich kołęd? To właśnie dlatego przypominała mi się opowieść o niepoptarzalnym kraju, gdzie kołedy brzmią codziennie. W różnych językach, w różnych aranżacjach śpiewają je tysiące pielgrzymów z różnych zakątków świata. Przyjeżdżają pokłonić się Świętej Ziemi, która podarowała nam Zbawiciela.

Historia tego niewielkiego kraju, liczy kilka tysięcy i jest naprawdę unikalna. 4 tys. lat temu żył tu Awaam. 3 tys. lat minęło od czasu, kiedy panował tu Dawid. Jednak dla wszystkich chrześcijan świata stała się ta ziemia święta wówczas, kiedy urodził się tu Jezus Chrystus. Dlatego właśnie nazwać tę ziemię, swoją ojczyzną, zwłaszcza w ciągu ostatnich dwóch tysięcy lat, pragnęli przedstawiciele różnych narodów. Błogosławiona dla siebie Ziemię Świętą uważają i Chrześcijanie, i Żydzi, i Muzułmanie.

Co spowodowało, że dla wielu ludzi ten kraj stał się ziemią obiecaną? Co jest w tej ziemi tak szczególnego i unikalnego? Odpowiedzi nie należy długo szukać. Trzeba po prostu przeczytać, chociażby jedną z czterech Ewangelii – od początku do końca – i na własne oczy zobaczyć przepiękny kraj, bogaty w zabytki archeologiczne i religijne, które są żywym obrazem Świętego Pisma.

Święta Ziemia, obecnie Izrael, jest unikalna pod każdym względem. Czy znajdziemy jeszcze na mapie świata tak niewielki kraj, który znajduje się jednocześnie w pięciu strefach klimatycznych i który można przejechać ze wschodu na zachód i z północy na południe w ciągu kilku godzin? Nie wywołuje wrażenia? Wyobraźmy sobie, że pewnego zimowego poranka zechcemy pojechać na trasach popularnego górskiego kurortu na górę Hermon, a w drugiej połowie dnia wykąpać się w Morzu Martwym. Jest to absolutnie realny program dla egzotycznego odpoczynku. Tu obok można znaleźć upalne pustynie i kwitnące oazy, które owocują przez cały rok. Czyli

znaleźć tu dla siebie komfortowe miejsce może każdy.

Jednak zdecydowana większość turystów przyjeżdża do Izraelu w innym celu. Pielgrzymi z całego świata pragną przejść drogami Jezusa Chrystusa. Tę drogę każdy pielgrzym rozpoczyna w niewielkim mieście, które odegrało szczególną rolę w światowej historii – w Betlejem, gdzie się urodził Zbawiciel. Właśnie tu, nad jaskinią w której się urodził, znajduje się słynna chrześcijańska świątynia – Bazylika Narodzenia Pańskiego. srebrna gwiazda, żłobek zrobiony z kamienia, obok znajduje się ołtarz – pokazuje on pastery, którzy przyszli ukłonić się Jezusowi. Wszystko to tworzy prawdziwą bożonarodzeniową atmosferę. I jak tu nie zaśpiewać kołęd? Miejsce jest rzeczywiście magiczne. Mówią, że gdy Persowie zdobyli Świętą Ziemię, rujnując na swojej drodze wszystkie chrześcijańskie świątynie, zatrzymali się właśnie tu. Byli pod wrażeniem mozaiki, na której przedstawiono króli kłaniających się Jezusowi. Persowie z szacunku dla swoich mędrców nie zniszczyli świątyni. Tu odbył się i dziś odbywa się nie jeden cud. Tu przyjeżdżają z nadzieją na wyleczenie niepłodności. Święte miejsce pomaga – przekonałam się na przykładzie swoich znajomych.

Takich cudownych miejsc na Świętej Ziemi jest wiele. Przepiękna Galilea i Nazaret. To miasto Maryi Panny, miasto Zwiastowania. Kana Galilejska – miejscowość, w której Jezus Chrystus dokonał swojego pierwszego cudu przemiany wody w wino na godach weselnych. Góra Błogosławieństw, gdzie Jezus wygłosił Kazanie na górze. Góra Tabor – miejsce Przemienienia Jezusa Chrystusa. Jezioro Tyberiadzkie – miejsce, w którym odbyło się wiele ważnych wydarzeń w życiu Jezusa. Tu on wybierał swoich pierwszych apostołów, ratował chorych, głosił prawdę ewangeliczną. Szczególny moment pielgrzymki – pobyt w miejscu, w którym Jezus przyjął chrzest od Jana Chrzciciela na rzece

Jordan. Nie jest to pełna trasa pielgrzymki. Każde miejsce ma swoją historię, legendy i cuda.

Wreszcie serce Świętej Ziemi – Jeruzolima. „Święte miasto”, „Miasto proroków”, „Miasto świata”. Błogosławione miasto połączyło trzy religie światowe. Tu znajduje się niewiarygodna liczba chrześcijańskich świątyń – kaplice, kościoły, cerkwie. Wiele z nich zbudowano w miejscu zburzonych budowli, które powstały jeszcze w czasach Cesarstwa Bizantyńskiego i krzyżaków.

Wiele świątyń znajduje się na Górze Oliwnej, gdzie Jezus modlił się i głosił swoje kazania. Codziennie tysiące pielgrzymów przychodzi tu, żeby dotknąć kamienia, na którym stał Zbawiciel podczas Wniebowstąpienia. Na tym kamieniu został odcisk stopy Jezusa. Wierni z umiłowanie nazywają to miejsce „stópka”. Ta relikwia otoczona jest szacunkiem, ponieważ uświadamia ludziom, że w odróżnieniu od Jezusa Chrystusa każdy z nas może zostawić tylko nietrawny ślad na piasku. W ciągu ostatnich stuleci w Jeruzolimie zbudowano sporo nowych kościołów. Kościół Pater Noster zbudowany ku czci Modlitwy Pańskiej „Ojciec nasz”. Na dziedzińcu kościoła postawiono ceramiczne płyty z tekstem modlitwy w wielu językach świata. Są tam również teksty po ukraińsku i po polsku. Niestety jeden artykuł nie pozwala opowiedzieć o wszystkich chrześcijańskich świątyniach Jeruzolimy. Ale nie mogę pominąć Bazyliki Pańskiego Grobu, która wznosi się w centrum chrześcijańskiej dzielnicy – w miejscu ukrzyżowania Jezusa Chrystusa. Obok znajduje się droga Via Dolorosa – droga, którą Jezus szedł do miejsca ukrzyżowania. Co piątek chrześcijańscy pielgrzymi dołączają się do procesji franciszkanów, żeby przejść drogą Jezusa Chrystusa i poczuć jego cierpienie. Dla wielu osób droga krzyżowa to najwyższy cel pielgrzymki na Świętą Ziemię.

Może, nie pokuszylibyście się dostać obрядowych straw, czy nie peresivaliście усіх колядок? Тому й пригадалася мені розповідь про неповторний край, де колядки лунають щодня. Різними мовами, у різних аранжуваннях їх співають тисячі паломників із різних куточків світу. Вони приїжджають вклонитися Святій Землі, що подарувала нам Спасителя.

Тисячолітня історія цієї маленької країни насправді унікальна та дивовижна. 4 тис. років тому тут жив Аваам. 3 тис. років минуло з того часу, коли тут царював Давид. Проте для всіх християн святою стала ця земля після народження Ісуса Христа. Тому й назвали своєю батьківщиною цю землю, особливо протягом останніх двох тисячоліть, прагнули представники різних народів. Благословенною для себе землю вважають і християни, і євреї, і мусульмани.

Чому ж для усіх ця країна стала землею обітованою, що є в ній особливе та унікальне? Відповідь не треба довго шукати. Просто прочитати хоча б одне із чотирьох Євангелій від початку до кінця і на власні очі побачити прекрасну країну, багату на історичні, археологічні та релігійні пам'ятки, які є живими ілюстраціями до Святого Письма.

Свята Земля, теперішній Ізраїль, є унікальною у всьому. Чи знайдемо ще на mapі світу таку невеличку країну, територію якої можна пройти зі сходу на захід та з півночі на південь за декілька годин, але, водночас, яка знаходиться одразу у п'яти кліматичних зонах? Не вражає? Уявімо, що одного зимового ранку ви захочете поїздити на трасах популярного гірськолижного курорту на гору Хермон, а в другій половині дня покатитися у Мертвому морі – це абсолютно реальна програма для екзотичного відпочинку. Тут поряд можна знайти кекельні за температури показниками поустелі та квітучі оази, що плодносять круглий рік. Деяким

словом, знайти для себе комфортне місце може будь-хто.

Проте переважна більшість туристів приїжджає в Ізраїль з іншою метою. Прочани зі всього світу прагнуть пройти шляхами Ісуса Христа. Дорогу кожен прочанин розпочинає з невеличкого міста, яке відіграло особливу роль у світовій історії, з древнього Віфлеєму – батьківщини Спасителя. Саме тут, над печерою, де народився маленький Ісус, знаходиться визначнахристиянська святина – Церква Різдва. 14-кімнатна срібна зірка, ясла, викарбувані із каміння, поряд вівтар із зображенням волів, котрі прийшли вклонитися Сину Божому – все створене справжній різдвяній настрій. Як тут не заколювати? Місце дійсно дивовижне. За переказами, коли перси окупували Святу Землю, руйнуючи на своєму шляху усі християнські храми, саме тут вони зупинилися. Вражені від моzaїки, на якій були зображені царі, що поклонялися Ісусу, перси з поваги до своїх мудреців не зачепили церкву. Тут творилося і сьогодні твориться не одне чудо. Соди приїжджають з надією вилюкуватися від безпліддя. Святе місце допомагає – пересвідчилися на прикладі своїх знайомих.

Таких чудесних місць на Святій Землі багато. Прекрасна Галілея і його квітка – Назарет. Це – місто Діви Марії, місто благовіщення. Кана Галілейська – місце, де Ісус здійснив своє перше чудо, перетворивши на весілля воду на вино. Гора Блаженств, де Спаситель проголосив Нагорну проповідь. Гора Фавор – місце преображення Ісуса Христа. Гора Спокус. Галілейське море – місце багатьох важливих подій у житті Ісуса. Тут він вибрав своїх перших апостолів, рятуюв хворих, проповідував Євангельську істину. Особливий момент паломництва – перебування у місці хрещення Іоанном Хрестителем Ісуса Христа на річці Йордан. Це далеко

не повний перелік зупинок у паломницькому маршруті. За кожним місцем – своя історія, легенди, чудеса.

Нарешті, серце Святої Землі – Єрусалим. «Священне місто», «Місто prorokів», «Місто світу». Благословенне місто стало точкою перетину трьох провідних світових релігій. Тут знаходиться неімовірна кількість християнських святих – каплиці, церкви, величні храми, багато з яких збудовано на місці зруйнованих будівель, що поставили ще за часів Візантії та хрестоносців. Багато святих збудовано на Оливковій горі, де Ісус молився, проповідував. Щодня тисячі паломників приходять доторкнутися до каменя, на якому стояв Спаситель під час вознесіння на небо. На цьому каміні залишилося відбиток його стопи. Вірні з любов'ю називають це місце – «стопочка». Цю реліквію люди дуже люблять, усвідомлюючи, що на відміну від Ісуса Христа кожен з нас може залишити лише нетривалий слід у піску. Чимало за останні століття у Єрусалимі збудовано і нових храмів. Церква «Патер Нoster» збудована на честь Господньої молитви «Отче наш». У дворі церкви встановлено керамічні плити з текстом молитви на багатьох мовах світу. Є там також текст українською та польською мовами. Шкода, що формат газетної статті не дає можливості розповісти про усі християнські святини Єрусалима. Та не можна не згадати про Храм Гроба Господнього, що здіймається над місцем розп'яття Ісуса Христа в центрі християнського кварталу. Біля нього проходить Хресна дорога «Via Dolorosa» – дорога, якою Ісус ішов до місця розп'яття. Кожну п'ятницю християнські паломники приєднуються до процесії францисканців, аби пройти шляхом Ісуса Христа і відчути його страждання. Для багатьох людей Хресна дорога – це найвища мета паломництва на Святу Землю.

Kalwaria Zebrzydowska: manierystyczny zespół architektoniczny i krajobrazowy oraz park pielgrzymkowy

Кальварія Зебжидовська: монастирський архітектурно-парковий комплекс

На мапі Польщі можна знайти досить багато населених пунктів з словом «Кальварія» в назві.

W prawie każdej z tych miejscowości jest sanktuarium, do którego zjeżdżają się pielgrzymi z całego regionu lub kraju. To nie jest przypadek, „Kalwaria” bowiem to nic innego, jak „Golgota” w języku łacińskim. W późnym średniowieczu, kiedy Jerozolima znajdowała się pod władzą Turków, a pielgrzymka do niej była niemożliwa, w Europie zaczęto budować symboliczne Groby Pańskie, do których mogłyby dotrzeć każdy wierny. Były to zespoły kościołów i kaplic, z których każda symbolizowała stację Drogi Krzyżowej. Budowano je, starając się odtworzyć przestrzenny układ Jerozolimy. Od tych kalwarii, symbolicznych Drog Męki Pańskiej, otrzymywały swoje nazwy i położone w pobliżu miejscowości. Najwięcej kalwarii zbudowano w Europie w dobie Reformacji.

Najstarszą i najpiękniejszą polską kalwarią jest Kalwaria Zebrzydowska. Jest ona położona w Małopolsce, w 1999 r. została wpisana na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO. Teren tego sanktuarium zajmuje obszar 6 km², a długość jego dróg pielgrzymkowych sięga 5 km. Architektoniczno-krajobrazowy zespół pielgrzymkowy w Kalwarii Zebrzydowskiej uznawano za wierne odwzorowanie układu przestrzennego Jerozolimy w XVI w. i za udane jego ułożenie w polskim krajobrazie. Wyjątkowość Kalwarii Zebrzydowskiej podkreśla to, że stała się ona pierwszą w świecie zabytkiem, zakwalifikowanym przez UNESCO do kategorii „Krajobrazu kulturowego”, oraz to, że jest ona jedyną kalwarią na świecie, wpisaną na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

Historia sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej wiąże się z działalnością a rzeczą jego rozwoju trzech pokoleń rodziny Zebrzydowskich. W 1602 r. wojewoda krakowski, starosta lanckoroński Mikołaj Zebrzydowski ufundował w tej miejscowości kościół pod wezwaniem Matki Bożej Anielskiej, klasztor bernardynów i kalwarię. Projektantem kościoła i klasztoru został architekt Jan Maria Bernardoni, a prawie wszystkich kapliczek – Paweł Baudarth. Większość z 44 istniejących dziś obiektów tego kompleksu zbudowano w sty-

lach późnobarokowym i manierystycznym w następne 100 lat pod kierownictwem rodzin syna i wnuka Mikołaja Zebrzydowskiego. W końcu XVII – na początku XVIII w. mecenasem Kalwarii Zebrzydowskiej byli księżna Magdalena Czartoryska i jej mąż – książę Jan Karol Czartoryski.

Dwie największe budowle sanktuarium to, wspomniany już klasztor bernardynski i kościół Matki Bożej Anielskiej, któremu papież Jan Paweł II w 1979 r. nadał tytuł bazyliki mniejszej. W bocznej kaplicy tego kościoła od 1641 r. znajduje się cudotwórczy obraz Matki Bożej Płaczącej, zwany przez wiernych Matką Bożą Kalwaryjską. W 1887 r. został on koronowany 10 czerwca 1987 r. obraz Matki Bożej Kalwaryjskiej był wykorzystany we mszy, odprawionej

przez Jana Pawła II na krakowskich Błoniach. Dodam tutaj, że Kalwaria Zebrzydowska trzykrotnie była odwiedzana przez papieża. W 1979 r. i w 2002 r. odwiedził ją Jan Paweł II, a w 2006 r. – Benedykt XVI.

Czczenie obrazu Matki Bożej Kalwaryjskiej jest częścią kultu maryjnego w Kalwarii Zebrzydowskiej. Znajdują się tutaj także Dróżki Matki Bożej z 24 stacjami przy 11 obiektach, gdzie w sierpniu odbywają się dwie wielkie procesje: Zaśnięcia i Wniebowzięcia Matki Bożej. Kult maryjny w tym sanktuarium jest dopełnieniem kultu pasyjnego, czyli kultu Męki Pańskiej. Na pielgrzymkowej Drożce Pana Jezusa w Kalwarii Zebrzydowskiej jest 28 stacji przy 24 obiektach.

Najbardziej znaczące kaplice na dwóch kalwaryjskich drogach są wyświęcone na kościoły. Wszystkie obiekty nazywane są według miejsc z Jerozolimy, które symbolizują: Kościół Grobu Matki Bożej, Ratusz Pilata, Kościół Trzeciego Upadku, Kościół Ukrzyżowania Pana Jezusa, Kościół Grobu Pana Jezusa, Wieczernik, Dom Matki Bożej. Część kaplic jest wspólna dla obu dróżek. Są to Kościół Grobu Matki Bożej, Wieczernik i Kościół Ukrzyżowania Pana Jezusa. W Parku Pielgrzymkowym znajdują się także kaplice, nie włączone do Drogi Krzyżowej: Betsaida, Kościół Wniebowstąpienia i Pustelnia Pięciu Braci Polaków (zwana także Pustelnia Świętej Marii Magdaleny).

Nabożeństwa na dróżkach pielgrzymkowych, tak zwane nabożeństwa dróżkowe, odprawiane są w piątki Wielkiego Postu, świąt Znalezienia i Podwyższenia Świętego Krzyża, Wniebowzięcia Jezusa i Marii Panny, a także podczas pielgrzymek. Osobliwością Kalwarii Zebrzydowskiej jest to, że nabożeństwa dróżkowe mogą być odprawiane za umarłych i przez samych pielgrzymów – osoby świeckie. Ostatni, wyjątkowy zwyczaj ukształtował się jeszcze w XVII w. bardzo wyprzedzając ówczesne praktyki religijne.

Podczas II wojny światowej do Kalwarii Zebrzydowskiej zostało przeniesione ze Lwowa seminarium bernardynskie, a w 1946 r. tylko do seminarium diecezjalne. Ostatnie działało do 1950 r., a seminarium bernardynskie pracuje do dziś.

Każdego roku sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej odwiedza blisko miliona pielgrzymów. Dla grup, przybyłych z różnych krajów, w kościele Matki Bożej Anielskiej prowadzone są msze w ich rodzimych językach z utrzymaniem wszystkich osobliwości nabożeństw, praktykowanych na ich ojczyźnie. Przy klasztorze bernardynów znajduje się Dom Pielgrzyma, gdzie pątnicy, przybyli do sanktuarium, mogą na jakiś czas zamieszkać.

Natalia KATRENCIKOVA

Majże u każdej z tych miejscowości jest sanktuarium, do którego zjeżdżają się pielgrzymi z całego regionu czy kraju. To nie przypadek, bo «Kalwaria» – ce nie jest nic, jak «Golgota» łacińską mową. W późnym średniowieczu, kiedy Jerozolima znajdowała się pod władzą Turków i proca do niej stała niemożliwą, w Europie zaczęto budować symboliczne Groby Pańskie, do których mogłyby dotrzeć każdy wierny. Były to zespoły kościołów i kaplic, z których każda symbolizowała stację Drogi Krzyżowej. Budowano je, starając się odtworzyć przestrzenny układ Jerozolimy w XVI w. i za udane jego ułożenie w polskim krajobrazie. Wyjątkowość Kalwarii Zebrzydowskiej podkreśla to, że stała się ona pierwszą w świecie zabytkiem, zakwalifikowanym przez UNESCO do kategorii „Krajobrazu kulturowego”, oraz to, że jest ona jedyną kalwarią na świecie, wpisaną na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

Najstarszą i najpiękniejszą polską kalwarią jest Kalwaria Zebrzydowska. Jest ona położona w Małopolsce, w 1999 r. została wpisana na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO. Teren tego sanktuarium zajmuje obszar 6 km², a długość jego dróg pielgrzymkowych sięga 5 km. Architektoniczno-krajobrazowy zespół pielgrzymkowy w Kalwarii Zebrzydowskiej uznawano za wierne odwzorowanie układu przestrzennego Jerozolimy w XVI w. i za udane jego ułożenie w polskim krajobrazie. Wyjątkowość Kalwarii Zebrzydowskiej podkreśla to, że stała się ona pierwszą w świecie zabytkiem, zakwalifikowanym przez UNESCO do kategorii „Krajobrazu kulturowego”, oraz to, że jest ona jedyną kalwarią na świecie, wpisaną na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

Historia sanktuarium w Kalwarii Zebrzydowskiej wiąże się z działalnością trzech pokoleń rodziny Zebrzydowskich. W 1602 r. krakowski wojewoda i lanckoroński starosta Mikołaj Zebrzydowski ufundował w tej miejscowości kościół pod wezwaniem Matki Bożej Anielskiej, klasztor bernardynów i kalwarię. Projektantem kościoła i klasztoru został architekt Jan Maria Bernardoni, a prawie wszystkich kapliczek – Paweł Baudarth. Większość z 44 istniejących dziś obiektów tego kompleksu zbudowano w stylu późnobarokowym i manierystycznym w następne 100 lat pod kierownictwem rodzin syna i wnuka Mikołaja Zebrzydowskiego. W końcu XVII – na początku XVIII w. mecenasem Kalwarii Zebrzydowskiej byli księżna Magdalena Czartoryska i jej mąż – książę Jan Karol Czartoryski.

Dwie największe budowle sanktuarium to, wspomniany już klasztor bernardynski i kościół Matki Bożej Anielskiej, któremu papież Jan Paweł II w 1979 r. nadał tytuł mniejszej bazyliki. W bocznej kaplicy tego kościoła od 1641 r. znajduje się cudotwórczy obraz Matki Bożej Płaczącej, zwany przez wiernych Matką Bożą Kalwaryjską. W 1887 r. został on koronowany 10 czerwca 1987 r. obraz Matki Bożej Kalwaryjskiej był wykorzystany we mszy, odprawionej

Natalia KATRENCIKOVA

Na małej mapie można znaleźć wiele miejscowości z słowem „Kalwaria” w nazwie.

Na małej mapie można znaleźć wiele miejscowości z słowem „Kalwaria” w nazwie.

Pokłonienia obrazu Matki Bożej Kalwaryjskiej jest częścią kultu maryjnego w Kalwarii Zebrzydowskiej. Także tutaj istnieje pątniczy Dżorka Matki Bożej z 24 stacjami przy 11 obiektach. W sierpniu odbywają się dwie wielkie procesje, poświęcone Wniebowstąpieniu i Wniebowzięciu Pręswyto Bogorożki. Maryjny kult w tym sanktuarium jest dopełnieniem kultu pasyjnego, tobo kultu Strastej Gospodnich. Na pątniczy Dżorki Gospoda Isusa w Kalwarii Zebrzydowskiej jest 28 stacji przy 24 obiektach.

Najważniejszą z kaplic na obo kalwaryjskich dżorkach poświęcono jako kościoły. Ci obiekty noszą nazwy tych miejscowości Jerozolimy, do których mogłyby dotrzeć każdy wierny. Były to zespoły kościołów i kaplic, z których każda symbolizowała stację Drogi Krzyżowej. Budowano je, starając się odtworzyć przestrzenny układ Jerozolimy w XVI w. i za udane jego ułożenie w polskim krajobrazie. Wyjątkowość Kalwarii Zebrzydowskiej podkreśla to, że stała się ona pierwszą w świecie zabytkiem, zakwalifikowanym przez UNESCO do kategorii „Krajobrazu kulturowego”, oraz to, że jest ona jedyną kalwarią na świecie, wpisaną na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO.

Bogosłużenia na tych pątniczych dżorkach, tak zwane dżorkowe bogosłużenia, odbywają się w piątki Wielkiego Postu, świąt Znalezienia i Wniebowzięcia Chręsta Gospodniego, Wniebowstąpienia Isusa ta Dęwi Marię, a także pod czas procy. Osobliwością Kalwarii Zebrzydowskiej jest to, że dżorkowe bogosłużenia mogą być odprawiane i za pątniczy, i samymi pątniczymi – świeckimi osobami. Ostatni unikalny zwyczaj ustalony w XVII st., znacząco wyprzedzający tobożny religijny praktykę.

Pod czas Dżorki swętowoi woiny do Kalwarii Zebrzydowskiej było przenieseno z Lwowa bernardynski seminarium, a w 1946 r. – i seminarium diecezjalne. Ostatni działa tylko do 1950 r., a o bernardynski seminarium funkcjonuje do dziś.

Ważnym elementem kultury w Kalwarii Zebrzydowskiej jest pielgrzymka. Dla grup, przybyłych z różnych krajów, w kościele Matki Bożej Anielskiej prowadzone są msze w ich rodzimych językach z utrzymaniem wszystkich osobliwości nabożeństw, praktykowanych na ich ojczyźnie. Przy klasztorze bernardynów znajduje się Dom Pielgrzyma, gdzie pątnicy, przybyli do sanktuarium, mogą na jakiś czas zamieszkać.

Józef Paczoski – badaczem flory Wołynia i Polesia

14 lutego minęło 70 lat od dnia śmierci ukraińskiego i polskiego botanika, florysty Józefa Paczoskiego, na cześć którego nazwano prawie półtora dziesiątka roślin.

Józef Paczoski urodził się 8 grudnia 1864 roku w polskiej rodzinie, we wsi Białogrudka powiatu zasławskiego na Wołyniu (obecnie jest to rejon Dubno obwodu rówieńskiego). Uczył się w Rówieńskiej Realnej Szkole Zawodowej, a od 1882 do 1886 roku – w Umańskiej Rolniczej i Sadowniczej Szkole Zawodowej. Właśnie tu jego pasją stało się badanie przyrody. Odbiwał wyprawy po regionie czerkaskim, badał warunki wzrostu różnych roślin i gromadził materiały do zielników. Dzięki wielkiem zaangażowaniu, powstała pierwsza praca naukowa „Szkice o florzę otaczającej okolice miasta Uman prowincji kijowskiej” (1887).

Zdolności młodego naukowca zauważyli Kijowskie Stowarzyszenie Przyrodników, tak więc w 1887 roku został on rzeczywistym członkiem tej organizacji. W 1888 roku przekazał tej organizacji własnoręcznie zebrany zielnik flory lokalnej, który zawierał około 2000 okazów roślin.

W 1888 roku J. Paczoski przeprowadził się do Kijowa, gdzie do 1894 roku pełnił obowiązki pomocnika głównego ogrodnika Ogrodu Botanicznego Uniwersytetu Świętego Włodzimierza. Tutaj uporządkował i określił rośliny zielnika i entomologiczne zbiory muzealne. Z polecenia Kijowskiego Stowarzyszenia Przyrodników Paczoski prowadził badania flory i fauny prowincji chersońskiej, podolskiej, wołyńskiej, połtawskiej i astrachańskiej, na Krymie i nad Donem. Dwukrotnie był też na Polesiu. Z wyników swoich badań Paczoski regularnie robił sprawozdania na posiedzeniach stowarzyszenia i wydawał je na stronach swoich „Notatek”. O florzę i faunę okolic miasta Włodzimierz Wołyński (1888), „Materiały dla flory powiatów zasławskiego i kowelskiego prowincji wołyńskiej” (1888).

Później przeprowadził się do Petersburga, gdzie pracował jako ogrodnik Imperatorskiego Ogrodu Botanicznego. Uporządkował i opracował zbiory zielne z ogrodu Muzeum Botanicznego.

Wiosną 1895 roku przeprowadził się do Dublanów w okolicach Lwowa. Pracował tam jako adiunkt katedry botaniki Wyższej Szkoły Rolniczej. Prowadził wykłady z botaniki i ogrodnictwa, badania flory i fauny, badania flory i fauny stepów, badania flory i fauny w Puszczy Białowieżskiej, Bukowiny i częściowo Węgier, badał florę Podola Zachodniego i Besarabii Północnej.

Józef Paczoski opublikował około 70 prac dotyczących flory Ukrainy, w tym „Flora Polesia i przyległych obszarów”. Autor opisał 1291 gatunków dzikich roślin, które znalazł na Wołyniu i w prowincjach polskich.

Jesienią 1897 roku Chersoński Prowincjalny Zarząd Ziemiński, zaprosił J. Paczoskiego na stanowisko entomologa prowincjalnego, który miał na celu badanie przyrody tych terenów

i walkę z różnymi szkodnikami rolnictwa.

Swoją pracę Paczoski rozpoczął od organizacji gabinetu entomologicznego. W 1906 roku gabinet został zamieniony w Chersońskie Muzeum Przyrodniczo-Historyczne, które stopniowo stało się dużym ośrodkiem naukowym południa Rosji. W muzeum była reprezentowana flora i fauna okręgu chersońskiego i Nadniestrza. Jego dumą był zbiór zielny zebrany przez niego samego, który zawierał ponad 22 stron zielnika.

Uczony był jednym z inicjatorów ochrony stepu. Właśnie dzięki Paczoskiemu w 1898 roku, przeznaczono kilka obszarów dziewiczego stepu w Askanii Nowej, dla stworzenia Rezerwatu Biosfery Askania Nowa.

Józef Paczoski był nie tylko botanikiem. Zbadał także 230 gatunków ptaków. Dużą uwagę przywiązywał do rozwoju zarządzania łowieckiego. Naukowiec wyzywał do zakazu polowań wiosną i latem, kiedy wyniszczą się duża liczba dzikich zwierząt. I dopiął swego – na Ukrainie od 1925 roku zostało zakazane polowanie w tych okresach.

Na początku XX wieku Paczoski stworzył takie dzieła, jak „Podstawowe cechy rozwoju flory Rosji Południowo-Zachodniej” (1910), „Flora chersońska” (1914), „Opis roślinności prowincji chersońskiej” I. Lasy (1915), II. Stepy (1917), III. Żatoki, piaski, sól, burzany (1927) i wiele innych, które są podstawowymi książkami fachowców w dziedzinie botaniki.

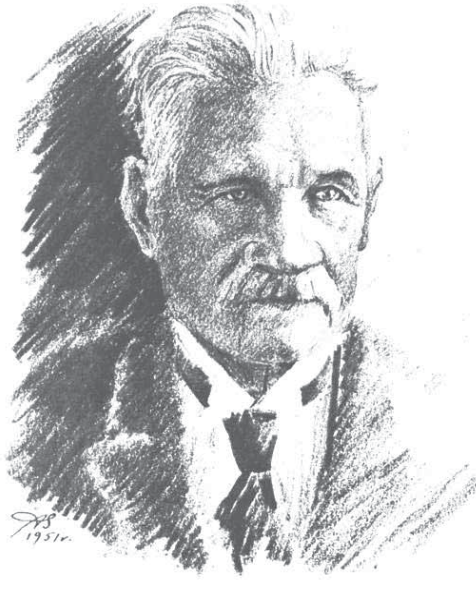
Pracując w muzeum, Paczoski pełnił również funkcję profesora Politechniki Chersońskiej. Napisał podręczniki dla studentów z morfologii i podstaw fitocenologii. Jego uczniowie wspominali, że Paczoski był człowiekiem o wysokiej kulturze i inteligencji, miał twórczy dociekliwy umysł i niezwykłą pamięć. Uczony wyróżniał się przyjaznym i otwartym charakterem, powszechnie go lubiono i szanowano.

Wiosną 1922 roku Józef Paczoski został wybrany na stanowisko kierownika oddziału botanicznego naukowej stacji stepowej Parku Narodowego „Czaple” (Askania Nowa).

W lipcu 1922 roku, wraz ze swoim synem Konradem i młodym botanikiem S. Dzięwanowskim, wyruszył w wyprawę na Krym, gdzie badał lokalne stepe i roślinność Rezerwatu Jusupowskiego. Ten park narodowy został później przyłączony do Askanii Nowej.

We wrześniu 1923 roku przeprowadził się do Polski. Skierowano go do Puszczy Białowieżskiej, gdzie kierował Parkiem Białowieżskim. Podczas badań załazien, powstał u niego wspaniały pomysł zastosowania metody biometrycznej, która zezwoliła na dogłębne zbadanie dynamiki życia lasu.

Od 1925 roku, aż do początku drugiej wojny światowej Paczoski pełnił obowiązki pro-

fesora systematyzowania i geografii roślin na Uniwersytecie Poznańskim.

We wrześniu 1939 roku Polska była okupowana przez niemieckich najeźdźców. Paszyski wysiedlili naukowca z jego domu i pozbawili największego bogactwa – ogromnej biblioteki. W lutym 1942 roku hitlerowcy brutalnie zabili ukochanego wnuka Paczoskiego. Ten ciężki cios stał się przyczyną śmierci badacza 14 lutego 1942 roku. Naukowca pochowano na Cmentarzu Zasłużonych Wielkopolan w Poznaniu.

J. Paczoski był utalentowanym, wybitnym uczonym w dziedzinie biologii. Wydał ponad 300 prac naukowych poświęconych rozwojowi flory i roślinności środkowej i południowej części Europy Wschodniej, przede wszystkim Ukrainy i Polski oraz opisaniu ogólnych kwestii botaniki i częściowo zoologii. Był jednym z twórców fitocenologii – działo botaniki, który bada zbiorowiska roślinne i autorem pierwszego podręcznika na ten temat.

Do wielkich osiągnięć uczonego można zaliczyć zgrupowanie nazwane przez niego kolekcją zielną, dzięki której możemy poznać roślinność bogactwo niektórych obszarów. Większa część kolekcji znajduje się w Chersońskim Muzeum Krajoznawczym. Zielniki są przechowywane w zbiorze zielnym Instytutu Botaniki imienia G. Chołodnego NAN Ukrainy, Krajoznawczym Muzeum Przyrodniczym NAN Ukrainy we Lwowie, Odeskim Uniwersytecie Narodowym imienia I. Miecznikowa, Tawryjskim Uniwersytecie Narodowym imienia W. Wernadskiego i innych instytucjach naukowych.

Ludmiła LANSZYNA,
Wołyńskie Muzeum Krajoznawcze

Йосип Пачоський – дослідник флори Волині та Полісся

14 лютого виповнилося 70 років із дня смерті українського і польського ботаніка-флориста Йосипа Пачоського, на честь котрого названо майже півтора десятка рослин.

Пізніше переїхав до Петербурга, де працював садівником імператорського Ботанічного саду. Тут він розробляв і приводив до ладу гербарні колекції Ботанічного музею цього саду.

Навесні 1895 р. переїхав до Дубляна, що біля Львова, працював там асистентом кафедри ботаніки Вищої школи землеробства. Читав курс лекцій з ботаніки та садівництва, провадив флористичні дослідження Східної Галичини, Буковини і частково Угорщини, вивчав флору Західного Поділля і Північної Besarabії.

Йосип Пачоський опублікував майже 70 праць, що стосувалися флори України, серед них – „Флора Полісся та прилеглих місцевостей”. У ній автор описав 1291 вид дикорослих рослин, які траплялися на Волині та інших губерніях Полісся.

Восени 1897 р. Херсонська губерńska земська управа запрошує Й. Пачоського на посаду губерньского ентомолога, завдання якого полягало у дослідженні природи цієї місцевості, боротьбі з різними шкідниками сільського господарства.

Свою роботу Пачоський розпочав організації ентомологічного кабінету. У 1906 р. кабінет було перетворено в Херсонський природничо-історичний музей, який поступово став великим науковим центром півдня Росії. У музеї досить повно була представлена флора і фауна Херсонського округу і Придніпров'я. Гордістю його був гербарій, зібраний самим Пачоським, що мистів понад 22 тис. гербарних аркушів рослин.

Вчений був одним із ініціаторів охорони stepu. Саме завдяки Пачоському в 1898 р. було виділено кілька ділянок цілинного stepu в Askanii-Nowij, які згодом стали основою для створення біосферного заповідника „Askania-Nowa”.

Йосип Пачоський був не лише ботаником. Він дослідив 230 видів птахів. Велику увагу приділяв також розробці раціонального мисливського законодавства. Вчений наполягав на заборони весняного і літнього полювання, коли винищується велика кількість дичини. І він так добився, що в Україні з 1925 р. було заборонено полювання у цей період.

На початку XX ст. з-під пера Пачоського виходять такі праці, як „Основні риси розвитку флори Південно-Західної Росії” (1910), „Херсонська флора” (1914), „Опис рослинності Херсонської губернії” I. Ліси (1915), II. Степи (1917), III. Пляви, піски, солончаки, бур'яни (1927) та багато інших, які є настільними книжками фахівців-ботаніків. Працюючи у музеї, Пачоський був також професором Херсонського політехнічного інституту, написав підручники для студентів з морфології і основ фітоценології. Його учні загалом, що Пачоський був людиною високої куль-

тури й ерудиції, мав творчий допитливий розум й чудову пам'ять. Вчений відзначався привітним і відкритим характером, користувався загальною любов'ю й повагою.

Навесні 1922 р. Йосипа Пачоського було призначено завідуючим ботанічним відділом науково-степової станції державного заповідника „Чаплі” (Askania-Nowa).

У липні 1922 р. він зі своїм сином Конradом і молодим ботаником С. А. Дзієвановським відправляється в експедицію до Криму, де вивчають місцеві steпи і рослинність Юсупівського заповідника. Цей заповідник було придано пізніше до Askanii-Nowij.

У вересні 1923 р. Пачоський переїхав до Польщі. Звіт його направили в Білорезьку Пушчу, де вчений завідував Білорезьким парком. Під час дослідження лісонасаджень у нього виникла ідея застосування біометричного методу, який дав змогу глибоко проникнути в динаміку життя лісу.

З 1925 р. і до початку Другої світової війни Пачоський – професор систематики і географії рослин Познанського університету.

У вересні 1939 р. Польща була окупована німецькими загарбниками. Гітлерівці виселили вченого з його дому й позбавили найбільшого багатства – величезної бібліотеки. У лютому 1942 р. фашисти позв'язали вбивцу внука Пачоського, котрого він дуже любив. Це важке потрясіння і стало причиною смерті дослідника 14 лютого 1942 р. Поховано науковця на Цвинтарі Заслужених великопанів у Познані.

Й. Пачоський був талановитим, видатним вченим у галузі біології. Його перу належить понад 300 наукових праць, присвячених розвитку флори і рослинності середньої і південної частини Східної Європи, головним чином України та Польщі, а також висвітленню загальних питань ботанічної і частково зоологічної науки. Він був одним із творців фітоценології – розділу ботаніки, який вивчає рослинні угруповання, і автором першого підручника з цієї дисципліни.

До великих здобутків вченого можна зарахувати зібраний ним велику гербарну колекцію, зразки якої знаходяться з рослинним багатством певних територій. Основна частина колекції знаходиться в Херсонському краєзнавчому музеї. Гербарні матеріали зберігаються в Гербарії Інституту ботаніки ім. М.Г.Холодного NAN України, Державному природознавчому музеї NAN України у Львові, Одеському національному університеті ім. І.І.Мечникова, Таврійському національному університеті імені В.І.Вєрнадського та інших наукових установ.

Людмила ЛАНШИНА,
Волянський краєзнавчий музей

(Закончення. Почątek на str.1)

Матеріали надані компанією «Інсайтмедіа продюсерський центр»

– В часі przerwy в pracy над filmem Mychajlo Illenko, który pasjonuje się żeglarstwem, został zaproszony przez kolegów z Kijowskiego Jacht Klubu do wzięcia udziału w podróży dookoła świata. Dzięki temu udało się zrobić jedno zdjęcie w Andach Południowych – to właśnie od niego rozpoczyna się film „TenKtóryPrzeszedłPrzezOgień”, – powiedział attaché prasowy filmu Dmytro Iwanow.

W filmie zagraли wyłącznie ukraińscy aktorzy. Głównego bohatera Iwana Dadokę zagrał młody aktor Kijowskiego Teatru Muncypalnego Dmytro Linnartowycz. Po raz pierwszy pracował na planie filmowym, ale już został nazwany ukraińskim Johnnym Deppem. Żonę Iwana Lube, zagrała Olga Hryszyna. W pierwszym filmie Illenki w tym też zagrała jego córka Iwana

– wcieliła się w postać Indianki Cień Jaskółki. Antypodę Dadoki Stepana Szulikę zagrał Witalij Linecki. Oprócz tego w filmie zagraли tacy aktorzy, jak Wiktor Andrijenko (Smyrnov), Oleg Prymogenow (Naskriznyj), Oлександр Ignatusza (Ugrium-ręka) i Ołeksij Kolesnyk (Wódz). Oprócz ludzi w filmie zagrały też wilki, przywiezione z prywatnego zoo spod Czerkas.

Twórcy filmu przygotowują swoje dzieło do festiwalu europejskich. Zwłaszcza w najbliższych planach – udział w Festiwalu „Ukraińska Wiosna” w Poznaniu oraz w festiwalu w Nowym Jorku. Prowadzone są także rozmowy z ukraińskim ośrodkiem kultury w Wielkiej Brytanii. Film chciałaby pokazać także Portugalia, gdzie mieszka dużo Ukraińców.

Ania TET

(Zакінчення. Початок на 1-й сторінці)

Варто зауважити, що фільм було знято виключно українською знімальною групою на українські кошти та силами українських кіновиробників. Майже усі кадри, за виключенням одного, зняті в Україні.

– У період вимушеного простою Михайла Ілленка, котрий захоплюється вітрильництвом, колеги з Київського крейсерського яхт-клубу запросили до участі у навколосвітній подорожі. Завдяки цьому вдалося зняти у Південних Андах кадр, з якого і починається фільм «ТойХтоПройшовКрізьВогонь», – розповів прес-аташе фільму Дмитро Іванов.

Усі ролі у фільмі зіграли українські актори. Так, головного героя Івана Дадокю зіграв молодий актор Київського муніципального театру Дмитро Лінартович. До речі, це його перша роль у кіно, після якої хлопця назвали «українським Джонні Деппом». Дружину Івана, Любу, зігра-

ла Ольга Гришніна. Як і у першому фільмі Ілленка одна з ролей дісталася його доньці Іванні – вона зіграла Індіанку Тінь Ластівки. Антипода Дадокі, Степана Шуліку, втілює у стрічці Віталій Лінецький. Ще у фільмі знялися такі відомі актори, як: Віктор Андрієнко (Смирнов), Олег Примогоєнов (Наскрізний), Олександр Ігнатуша (Угрюм-рука) та Олександр Кольєсник (Вождь). Окрім людей у фільмі свої ролі дуже натуралістично зіграли вовки, привезені із приватного зоопарку, що біля Черкас.

Творці фільму готують свій продукт до європейських кінофестивалів. Зокрема, у найближчих планах участь у фестивалі «Українська весна» у Познані, фестивалі у Нью-Йорку. Ведуться також переговори з українським осередком культури у Британії, у показі фільму зацікавлена також Португалія, де проживає багато українців.

Ania TET

Матеріали надані компанією «Інсайтмедіа продюсерський центр»

90 lat Bartoszewskiego

Władysław Bartoszewski – polski działacz społeczny, publicysta, pisarz, dwukrotnie minister spraw zagranicznych, Sprawiedliwy Wśród Narodów Świata - 19 lutego obchodził 90-te urodziny.

Władysław Bartoszewski urodził się 19 lutego 1922 roku w Warszawie. W 1939 roku ukończył Liceum Towarzystwa Wychowawczo - Oświatowego. W latach 1941-1944 studiował polonistykę na tajnym Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Warszawskiego, ale trudne czasy nie sprzyjały planom naukowym.

Wydarzenia II wojny światowej wywarły największe piętno na życiu Władysława Bartoszewskiego. Jako 17-letni chłopiec brał udział w obronie Warszawy. „Zostałem noszowym - wspomina. Włączyłem się do służb sanitarnych. Po prostu brałem nosze z nieznanymi mi mężczyznami, nosiłem rannych i umierających (...) szło się tam, gdzie spadały bomby”. Od września 1940 roku do 8 kwietnia 1941 był więźniem politycznym w Oświęcimiu. Przeżył dzięki zabiegom Polskiego Czerwonego Krzyża. Pracował w konspiracji Armii Krajowej. W latach 1942- 1944 współorganizował tajną Radę Pomocy Żydom, działał w tajnej prasie i katolickim Froncie Odrodzenia Polski.

Okres powojenny okazał się dla niego bardzo trudny. Władysław Bartoszewski spędził w komunistycznych więzieniach sześć i pół roku. Został zrehabilitowany w 1955 roku. Po zwolnieniu go z więzienia i oczyszczeniu z wyroku za szpiegostwo, powrócił do działalności publicystycznej. Opublikował serię niezwykle istotnych artykułów na temat powstania warszawskiego. W 1957 roku podjął współpracę z „Tygodnikiem Powszechnym”. W 1963 roku nawiązuje liczne kontakty z austriackimi środowiskami intelektualnymi i politycznymi. Rozpoczyna współpracę z Radiem Wolna Europa.

Był to okres kontaktów z polską emigracją m.in. Janem Nowakiem Jeziorańskim, Janem Karskim, Czesławem Miłoszem czy Gustawem Herlingiem-Grudzińskim. Uczestniczył w międzynarodowych konferencjach i sympozjach poświęconych „problematyce II wojny światowej, zagładzie Żydów, stosunkom polsko-niemieckim, polskopolitycznym oraz roli intelektualistów w polityce”

Po wprowadzeniu stanu wojennego w Polsce, 13 grudnia 1981 roku został internowany. Został zwolniony w 1982 roku dzięki wsparciu udzielonemu przez

krajowe i zagraniczne środowiska intelektualne.

Pracował jako minister spraw zagranicznych, był senatorem IV kadencji, ambasadorem RP w Austrii, otrzymał za swoją służbę społeczną, polityczną i naukową wiele prestiżowych odznaczeń i wyróżnień. Jest doktorem honoris causa kilku uniwersytetów w świecie i w Polsce oraz Honorowym Obywatelom Państwa Izrael i polskich miast.

Nadal jest ciągle aktywny, pisze i publikuje. Opublikował około 40 książek i prawie 1500 artykułów, głównie na temat okupacji niemieckiej, które mają nieocenioną wartość historyczną i humanistyczną.

Z okazji jubileuszu 90-lecia premier Polski Donald Tusk w swoim wystąpieniu, nazwał Władysława Bartoszewskiego „bezczennym dobrem na temat narodowym, ale też bezczennym dobrem w życiu każdego z nas”, a prezydent Bronisław Komorowski wręczył Jubilatowi medal z jego wizerunkiem i napisem: „Temu, który odważył się być niepokorny”

Opracowanie Jadwiga DEMCZUK

Бартошевському – 90 років

Владислав Бартошевський – польський громадський діяч, публіцист, письменник, двічі був Міністром закордонних справ, «Праведник народів світу» – 19 лютого відзначає 90-ий день народження.

Владислав Бартошевський народився 19 лютого 1922 року у Варшаві. У 1939 році закінчив Ліцей освітньо-виховного товариства. У 1941-1944 роках вивчав полоністику на підпільному гуманітарному факультеті Варшавського університету, проте важкі часи не сприяли реалізації наукових планів.

Події II світової війни залишили найбільший слід у житті Владислава Бартошевського. Будучи 17-річним

провів у комуністичному ув'язненні. Був реабілітований у 1955 році. Після звільнення з ув'язнення та скасування вироку за шпигунство повернувся до публіцистичної діяльності. Оpubлікував серію надзвичайно важливих статей на тему Варшавського повстання. У 1957 році співпрацював із виданням «Tygodnik Powszechny». У 1963 році часто контактував із австрійським інтелектуальним та політичним середовищем. Розпочав співпрацю із радіо «Вільна Європа».

Це був період контактів із польською еміграцією, наприклад, із Яном Новаком-Сьєраранським, Яном Карським, Чеславом Мілошем або Ігуставом Херлінгом-Грудзіньським. Брав участь у міжнародних конференціях та симпозиумах, присвячених «проблематиці Другої світової війни, винищення євреїв, польсько-німецьких та польсько-єврейських відносин, а також ролі інтелектуалів у політичному житті».

Після запровадження військового стану у Польщі 13 грудня 1981 року був інтернований. Звільнений у 1982 році завдяки підтримці, наданій місцевим та закордонним інтелектуальним середовищем.

Працював на посаді Міністра закордонних справ, був сенатором IV скликання, послом РП в Австрії. За свою суспільну, політичну та наукову службу був нагороджений престижними відзнаками. Є доктором honoris causa кількох університетів на світі та у Польщі, а також Почесним громадянином Ізраїлю та польських міст.

Надалі активно працює, пише і публікується. Видав близько 40 книжок і майже 1500 статей, в основному на тему німецької окупації. Усі роботи мають особливу історичну та гуманітарну цінність.

Оpracowała Ядвіга DEMCZUK

Andriy Kokotiuha: "Politycy wszystkich szczebli muszą здавати екзамен з літератури" Андрій Кокотюха: «Політикам усіх рівнів треба скласти іспити з літератури»

Писар, dziennikarz, działacz społeczny Andriy Kokotiuha slynie z tego, że nie боi się powiedzieć prawdy w oczy. Swoje książki także pisze on w oparciu o prawdziwe życie ukraińskiego społeczeństwa. Dlatego jest tak chętnie czytany we wszystkich regionach Ukrainy. Według wyników 2011 roku Andriy Kokotiuha, znalazł się w gronie pięciu pisarzy, których książki są najczęściej kupowane. Dzisiaj autor – gość "Monitora Wołyńskiego".

"Talentowani ludzie sami się zjednoczą"

– Był Pan jednym z współzałożycieli Twórczej Asocjacji "500". Czy obecnie ukraińska inteligencja powinna zjednoczyć się w jakiejś grupie, stowarzyszeniu, żeby bronić swoich interesów?

– Asocjacja "500" powstała tam i wtedy, kiedy była na to potrzeba. Przypomnę: Sergij Rudenko, Maksym Rozumnyj i ja jesteśmy dziennikarzami. To jest ważne, ponieważ inteligencja, zwłaszcza pisarze, jednoczyła się zawsze wokół czegoś abstrakcyjnego. Na przykład zbierali się i czytali wiersze, kawalki ze swoich utworów... Nasz cel – zjednoczyć ludzi twórczych wokół czegoś realnego. Na przykład twórcy wieczór nie jednego artysty, ale grupy ludzi, która już swoją rozmaitością, może stać się wydarzeniem medialnym. Wiedzieliśmy jak posługiwać się informacją. Najpierw była seria wieczorów. Następnie najlepsze ukazało się w postaci antologii "Młode wino". Potem były wyjazdy: promowaliśmy nie siebie, a swój produkt informacyjny. Gdy pojawiły się inne, bardziej efektywne sposoby promowania literatury, asocjacja "500" jakoś sama przeszła do historii. Talentowani ludzie sami się zjednoczą, nie potrzebują kołchozów, twórczych stowarzyszeń czy na przykład związku pisarzy. Ludzie twórcy potrzebują nie legitymacji członkowskiej, lecz poprawnego zarządzania. Plus oczywiście informacji.

– Po raz pierwszy o Koki-tiusze zaczęli rozmawiać, kiedy dostał Pan nagrodę "Smoloskiпу" i wydał kryminał "Słubne zabawy żab"?

– Nie pamiętam, kiedy zaczęto o mnie mówić. "Słubne zabawy..." odbijają się czkawką do dziś, chociażby dlatego, że dzisiaj 16 lat po ich ukazaniu się, ludzie podchodzą i mówią: "O, to Pan? Ma Pan nową książkę? A my tylko o żabach czytaliśmy!". Mimo że mam obecnie ponad 30 książek! Wówczas tak się wszystko ułożyło, nie robiliśmy sobie żadnej reklamy. Ona sama mnie znalazła. Częściej przez to, że książkę było mało, częściowo dlatego, że była to pierwsza ukraińska powieść kryminalna o stosunkach ludzi, o pasji, o grzechach itd. Książka ukazała się nakładem 5 tys. – egz. poziom nie do osiągnięcia dzisiaj, nawet dla mnie.

"Uczciwych polityków w ogóle nie ma, przynajmniej na przestrzeni postradzieckiej"

– Jest Pan autorem książki "Julia" o Julii Tymoszenko.

Książka została napisana na zamówienie?

– Tak. Nigdy tego nie ukrywałem, jak też tego, że nigdy nawet nie poznałem Julii Tymoszenko. I nie uważam jej za ikonę demokracji czy uczciwej polityki. Uczciwych polityków w ogóle nie ma, przynajmniej na przestrzeni postradzieckiej. Książka "Julia" została napisana na zamówienie wydawnictwa "Folio". Nie jest to literatura piękna czy śledztwo, jest to zwykła praca dziennikarza z informacją. Zamówienie poddyktowane było wyłącznie wymogami rynku książkowego: czytelnik chciał widzieć książki o Juszczenko, Tymoszenko, Pomarańczowej Rewolucji. "Julia" to projekt biznesowy: sprzedano 8 tys. "Julii", 4 tys. "Drugiego oddechu" (uzupełnione wydanie) oraz 2,5 tys. książek kieszonkowych napisanych na podstawie tych dwóch. W księgarniach "Julia" stała w dziale literatury biograficznej. Piszą przeciw biografice Thatcher, Churchilla, imperatora Hirohito...

– W 2007 roku napisał Pan książkę "Jurij Łucenko. Dowódca polowy". Obecnie, kiedy bohater tego utworu jest w więzieniu, oceniliby go Pan inaczej?

– Nie, moje zdanie nie zmienia się w zależności od tego, kto gdzie siedzi. Jestem też nastawiony wobec polityków. Gdybym pisał "Dowódca polowy" dzisiaj, obowiązkowo napisałbym: "Łucenko siedzi dlatego, że nie posiadał kiedyś Janukowicza, Azarowa, Kolesnikowa, Tabaczynka..." Łucenko nie jest idealny, ale ja też nie idealny! To nie powód, żeby posadzić mnie do aresztu. Ale gdyby obecne władze posadziły siebie do sąsiedniej celi z Łucenką i Tymoszenko – wtedy OK. Ponieważ Janukowicz i Tabacznyk są na wolności – to dla Łucenki i Tymoszenko, też nie ma tam miejsca. Stosuje się wobec nich wyrywkowa sprawiedliwość i podwójne standardy.

– Pan niezbyt lubi politykę, ale Ukraincom chyba się nie uda być apolitycznymi. Jak Pan, jako przedstawiciel ukraińskiej inteligencji, oceni obecną sytuację polityczną?

– Być apolitycznym i zajmować zdecydowane stanowisko to różne rzeczy. Ja na przykład rozumiem tych, kto głosuje przeciwko wszystkim. Nie przeszkadza mi to jednak jako pisarzowi, dziennikarzowi, obywatelowi krytykować obecny reżim. Obecne władze to półaalfabeci, którzy absolutnie nie rozumieją, co to znaczy "rządzić krajem" czy "interesy narodowe Ukrainy". Nie mają politycznej woli do robienia czegośkolwiek. Jest za to neofeudalizm, agresja, demagogia, łamanie wszyst-

kich swobód. Ale przedstawiciele tej władzy są chociażby uczciwi i: od samego początku nie starali się spodobać narodowi.

"Z czytelnikami staram się być na równi"

– Jest Pan autorem kilku książek dla dzieci. Czy pisząc takie utwory trzeba odbierać otaczającą rzeczywistość w sposób dziecięcy?

– Nie są to książki dla dzieci. Nie jestem aż tak arogancki i pewny siebie, żeby mówić o sobie jako o pisarzu dla dzieci. To co jest, napisałem dla nastolatków. Istnieje taka pokusa: napisać o zajączkach i zostawić tak wszystkich dzieci. Nastolatków trudniej jest oszukać. Podobnie, trudno im się przypodobać. Ponieważ ostatnie czego w życiu chciałbym, to specjalnie spodobać się, to nastolatu, mam nadzieję, to moi czytelnicy. Z czytelnikami bez względu na wiek, staram się być na równi.

– W literaturze jako autor jest Pan już ponad 20 lat, więc może Pan obiektywnie opisać obecne problemy z wydawaniem książek. Czy przycyna wszystkich problemów są pieniądze, ministrowie, prezydenci?

– Oczywiście to politycy wszystkiemu winni! Nawet jeżeli oni niby nie mają wpływu, wszystko jedno są winni. Bo nie są kulturalni. Oni mało czytają, nie oglądają filmów, nie słuchają muzyki. Problemem jest także nieobecność industii. Nie ma kontaktu zwrotnego między producentem i konsumentem. Potrzebna jest informacja, sieć księgarń na terenie całej Ukrainy i popularizacja czytelnictwa. Na przykład: "Ten, który nie czyta to debil!". Prosto w łeb. A politycy wszystkich szczebli muszą zdawać egzamin z literatury. Raz w tygodniu oglądać filmy. Słuchać dobrej muzyki. I informować o tym ludzi. Wtedy wszystko będzie dobrze.

Rozmawiał Wiktor JARUCZYK

Письменник, журналіст, громадський діяч Андрій Кокотюха зажив собі славу людини, котра не соромиться казати правду у вічі. Свої книжки він також пише, опираючись на правду життя українського середовища. Мабуть, тому його залюбки читають у всіх регіонах України. За підсумками 2011 року Андрій Кокотюха увійшов до п'ятірки письменників, твори котрих найчастіше купують. Сьогодні цей автор – гість «Волинського Монітора».

плаю, я жодного п'яру не робив собі. Мене він сам знайшов. Почати – через те, що книжок було мало. Почати – тому, що це був перший український кримінальний роман про людські стосунки, пристрасті, гріхи тощо. Книга розійшлася тиражем 5 тисяч примірників – недосажай на сьогодні рівень навіть для мене.

"Чесних політиків взагалі не буває, принаймні – на пострадянському просторі"

– Ви є автором книги «Юлія», де розповідаєте про Юлію Тимошенко. Книга писалася на замовлення?

– Так. Я ніколи цього не приховував. Так само, як і того, що особисто з Тимошенко не знайомий. І не вважаю її світочем демократії та втіленням чесного політика. Чесних політиків взагалі не буває, принаймні – на пострадянському просторі.

– Книга «Юлія» написана на замовлення видавництва «Фоліо». Це – не художня література, не розслідування, а звичайна журналістська робота з інформацією. Замовлення диктували винятково вимоги книжкового ринку: читач хотів бачити книгу про Ющенка, Тимошенко, Помаранчеву революцію. «Юлія» стала бізнес-проектom: продано 8 тис. «Юлії», 4 тис. «Drugого дихання» (доповнене перевидження) та 2,5 тис. книжок кишенькового формату, написаної на основі цих двох. У книгарнях «Юлія» стояла в підрозділі біографічної літератури – пишуть без біографії Тетчер, Черчіля, імператора Hirohito...

– У 2007 році Ви написали книгу «Юрій Луценко. Польовий командир». Нині, коли герой Вашого твору знаходиться в СІЗО, Ви б по-іншому оцінили його? – Ні, мої оцінки не міняються залежно від того, хто сидить. Я погано ставлюся до політиків. Якби писав «Польового командира» нині, то неодмінно написав би: «Луценко сидить тому, що свого часу не посадив Януковича, Azarowa, Kolesnikowa, Tabaczynka...». Луценко не ідеальний – але і я не ідеальний! Проте це не привід саджати мене в тюремну камеру. Ось якби нішня влада посадила б себе в сусідню камеру до Луценка й Тимошенко – тоді «o'kei!». Ось якби на волі Янукович і Табачник – Луценку й Тимошенко в тюрмі теж не місце. До них zastosовується вибиркове правосуддя та практичний подвійний стандарт.

– Ви не надто любите політику, проте українці на-вряд чи можуть бути аполі-

тичними. Оцініть нинішню політичну ситуацію з точки зору представника української інтелігенції.

– Бути аполітичним і мати чітко виражену громадянську позицію – це різні речі. Я, наприклад, поділяю погляди «противсіхвів». Але це не зважає мені як письменнику, журналісту, громадянину виступати з критикою на існуючий режим. Нинішня влада – це малоратні люди, котрі абсолютно не розуміють, що воно таке: керувати країною, національні інтереси України. Політична воля робити будь-що відсутня, натомість – неофеодалізм, агресія, демagogia, порушення всіх свобод. Зате ця влада хоча б чесна: від самого початку не намагалася сподобатися народові.

"З читачами люблю триматися на рівних"

– Вашому авторству належить кілька книжок для дітей. При написанні таких творів слід сприймати оточуючу нас дійсність подітучо?

– Це книжки не дитячі. Я не такий наглый та надміру впевнений у собі, аби заявляти про себе як про дитячого письменника. Те, що написане – для підлітків. Є така спокуса: написав про зайчика і став татом усіх дітей. Підлітків обдурити важче. Так само важе ім сподобатися. А оськільки останнє, чого я хочу в житті – це комусь спеціально подобатися, то підлітки, сподіваюся, моя аудиторія. Із читачами, незалежно від віку, люблю триматися на рівних.

– У літературі, як автор, Ви вже більше 20 років. Тож, думаю, зможете об'єктивно характеризувати нинішні проблеми із українським книговидавничтвом. Причиною усіх бід слід вважати українських депутатів, міністрів, президентів?

– Звісно, політики винні в усьому! Навіть якщо вони, нібито, ні при чому – все одно вивундта. Бо некультурні. Вони мало читають, не дивляться кіно, не слухають музику. Проблема – відсутність индустрії. Немає прямого зв'язку між виробником та споживачем. Потрібна інформація, мережа книготоргів по всій Україні і популяризація читання. Наприклад: «Той, хто не читає, той – debil!». Ось так, у лоба. А політикам усіх рівнів треба складати іспити з літератури. Раз на тиждень дивитися кіно. Музику слухати хорошу. І повідомляти про це людям. Тоді все буде добре.

Розмовляв Віктор JARUCZYK

STYPENDIUM I DOTACJA IMIENIA KRZYSZTOFA SKUBISZEWSKIEGO 2012

*Ministra Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej (1989 – 1993),
pierwszego ministra spraw zagranicznych po odzyskaniu Niepodległości*

dla kandydatów z
Europy Środkowej, Bałkanów, krajów Bałtyckich,
Europy Wschodniej, Rosji, Azji Środkowej i krajów Kaukazu

*Pod honorowym patronatem
Ministra Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej*

Stypendium umożliwi odbycie w roku akademickim 2012/2013 całorocznego indywidualnego stażu naukowego na Uniwersytecie Warszawskim (lub innej uczelni w Polsce) w zakresie prawa, nauk politycznych lub historii najnowszej. Celem Stypendium jest szerzenie demokracji, praw człowieka, zasad państwa prawa i poszanowania prawa w stosunkach międzynarodowych.

Stypendium jest przeznaczone dla osób, które ukończyły studia wyższe i obroniły doktorat (lub mają znaczący dorobek naukowy) lub też dla osób, które wykazują się wysokimi osiągnięciami na rzecz dobra społecznego, w szczególności promowania demokracji i państwa prawa.

Dotacja umożliwi jej beneficjentowi dwumiesięczny pobyt w Polsce, który będzie miał takie same cele i będzie zorganizowany na takich samych zasadach, jak staż w ramach Stypendium.

Dokładne informacje o Stypendium i o Dotacji - www.studium.uw.edu.pl

Wnioski będą przyjmowane do 10 kwietnia 2012 r.

Fundator Stypendium i Dotacji:

Fundacja imienia Krzysztofa Skubiszewskiego
KRS 0000386551

Realizator Stypendium i Dotacji:

Studium Europy Wschodniej
Uniwersytetu Warszawskiego
Krakowskie Przedmieście 26/28
00-927 Warszawa
Tel. +48 22 55 22 555
Fax +48 22 55 22 222
stypendia.studium@uw.edu.pl
www.studium.uw.edu.pl

*Minister Krzysztof Skubiszewski podczas spotkania z Sekretarzem
Generalnym NATO, Manfredem Wörnerem, 21.03.1990 r., Bruksela*

ПРАСА // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги
Авторемонтник	1 073	спеціаліст по ремонту автомобільних радіаторів, попередньо телефонувати
Агент торговельний	1 073	робота з продуктовою групою товарів (реалізація напоїв), наявність власного автомобіля
Адміністратор	1 500	адміністратор ресторану «ортеол»
Бетоняр	1 600	попередньо телефонувати
Бухгалтер	1 073	попередньо телефонувати
Бухгалтер	1 400	конкурс оголошено 26.01.2012 р.на посаду головного спеціаліста бухгалтерського обліку та бухгалтерського обліку
Вантажник	1 500	попередньо телефонувати
Вантажник	1 615	вантажник з обов'язками експедитора, бажано знання запчастин до сільськогосподарської техніки, можливість їздити у відрядження
Вишивальник	1 100	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	3 000	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	1 800	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	1 089	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	2 000	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	2 000	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	2 000	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	1 200	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	2 000	попередньо телефонувати
Водій автотранспортних засобів	1 080	попередньо телефонувати
Водій тролейбуса	1 900	попередньо телефонувати
Газозварник	2 000	попередньо телефонувати
Геодезист	1 500	попередньо телефонувати
Головний бухгалтер	2 500	попередньо телефонувати
Головний бухгалтер	2 000	попередньо телефонувати
Головний фахівець з енергосистем	1 073	попередньо телефонувати
Головний юрист-консульт	1 073	попередньо телефонувати
Двірник	1 300	попередньо телефонувати
Двірник	1 100	попередньо телефонувати
Дизайнер (художник-конструктор)	1 500	попередньо телефонувати
Дизайнер (художник-конструктор)	2 000	попередньо телефонувати
Директор з виробництва	1 500	попередньо телефонувати
Директор комерційний	2 000	попередньо телефонувати
Економіст	2 000	молоковоз
Економіст з фінансової роботи	1 560	відповідальність, бажано досвід роботи
Електрик дільниці	1 500	відповідальність, бажано досвід роботи
Електрогазоварник	1 075	відповідальність, бажано досвід роботи
Електрогазоварник	2 000	відповідальність, бажано досвід роботи
Електрогазоварник	1 200	відповідальність, бажано досвід роботи
Електророзварник на автоматичних та напівавтоматичних машинах	1 073	відповідальність, бажано досвід роботи
Електророзварник ручного зварювання	1 700	відповідальність, бажано досвід роботи
Електромеханік з ліфтів	1 073	відповідальність, бажано досвід роботи
Електромеханік з ліфтів	1 100	відповідальність, бажано досвід роботи
Електромонтажник з освітлення та освітлювальних мереж	1 200	відповідальність, бажано досвід роботи
Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	1 500	відповідальність, бажано досвід роботи
Завідувач господарства	2 000	попередньо телефонувати
Завідувач сектору	1 073	оплата праці відрядно-преміальна
Завідувач складу	1 073	попередньо телефонувати

Посада	З/П	Вимоги
Закрійник	1 300	попередньо телефонувати
Заступник начальника відділу	3 000	попередньо телефонувати
Зварник	1 200	попередньо телефонувати
Зварник на машинах контактного (пресового) зварювання	1 600	попередньо телефонувати
Зоотехнік	2 500	попередньо телефонувати
Зуборізьник	2 000	без шкідливих звичок
Інженер	1 500	попередньо телефонувати
Інженер	1 200	відповідальне ставлення до роботи
Інженер (хімічні технології)	2 000	відповідальне ставлення до роботи
Інженер з комп'ютерних систем	3 000	попередньо телефонувати
Інженер-будівельник	1 200	попередньо телефонувати
Інженер-землепородник	1 160	попередньо телефонувати
Інженер-програміст	2 000	попередньо телефонувати
Інженер-проектувальник (цивільне будівництво)	1 073	співбесіда назначається після розгляду резюме, попередньо телефонувати
Керівник групи	2 750	співбесіда назначається після розгляду резюме, попередньо телефонувати
Керівник проектів та програм у сфері матеріального (нематеріального) виробництва	3 250	попередньо телефонувати
Керуючий рестораном (кафе, їдальнею і т. ін.)	1 800	попередньо телефонувати
Командир (начальник) частини (сфера цивільного захисту)	2 600	попередньо телефонувати
Командир відділення	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Командир відділення оперативно-рятувальної служби цивільного захисту	2 000	попередньо телефонувати
Комірник	2 000	попередньо телефонувати
Комірник	1 270	відповідальність, попередньо телефонувати
Кондитер	1 500	попередньо телефонувати
Кондуктор громадського транспорту	1 270	відповідальність, попередньо телефонувати
Кравець	2 000	відповідальність, попередньо телефонувати
Кравець	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Кур'єр	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Кухар	1 300	відповідальність, попередньо телефонувати
Кухар	1 150	відповідальне ставлення до роботи
Кухар	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Кухар	2 015	попередньо телефонувати
Листоноша (поштар)	1 162	попередньо телефонувати
Ліццувальник-пліточник	1 800	попередньо телефонувати
Лікар загальної практики - сімейний лікар	1 387	відповідальність, попередньо телефонувати
Лікар станції (відділення) швидкої та невідкладної медичної допомоги	1 100	попередньо телефонувати
Лікар-інфекціоніст	1 447	відповідальність, попередньо телефонувати
Лікар-лаборант	1 382	відповідальність, попередньо телефонувати
Лікар-отоларинголог	1 287	відповідальність, попередньо телефонувати
Лікар-отоларинголог	1 287	відповідальність, попередньо телефонувати
Майстер	1 580	відповідальність, попередньо телефонувати
Майстер зміни	2 400	відповідальність, попередньо телефонувати
Маляр	2 000	відповідальність, попередньо телефонувати
Маляр	1 100	попередньо телефонувати
Маляр	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Маляр	1 900	відповідальність, попередньо телефонувати

Посада	З/П	Вимоги
Манікюрник	1 300	відповідальне ставлення до роботи
Манікюрник	1 073	відповідальність
Машиніст автовишки та автогідропідіймача	1 800	відповідальність, попередньо телефонувати
Машиніст автогрейдера	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Машиніст екскаватора	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Машиніст екскаватора одноковшового	2 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Машиніст крана (кранівник)	1 500	попередньо телефонувати
Машиніст крана (кранівник)	1 800	попередньо телефонувати
Машиніст крана автомобільного	1 200	попередньо телефонувати
Машиніст навантажувальної машини	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Машиніст-кранівник	4 000	відповідальність, попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) в роздрібній торгівлі продовольчими товарами	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) з постачання	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) з реклами	1 100	відповідальність, попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) з реклами	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) з туризму	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Менеджер (управитель) із збуту	1 500	відповідальність, попередньо телефонувати
Муляр	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Налагоджувальник ливарних машин	1 800	відповідальність, попередньо телефонувати
Начальник відділення	1 670	відповідальність, попередньо телефонувати
Начальник відділення	806,50	попередньо телефонувати
Начальник відділу	3 250	попередньо телефонувати
Начальник караулу (зміни, поста) оперативно-рятувальної служби цивільного захисту	2 300	відповідальність, попередньо телефонувати
Начальник служби (сфера цивільного захисту)	1 600	відповідальність, попередньо телефонувати
Оператор з уведення даних в ЕОМ (ОМ)	1 100	попередньо телефонувати
Оператор комп'ютерного набору	1 400	відповідальність
Оператор котельні	1 080	відповідальність, попередньо телефонувати
Оператор устаткування з перероблення деревини	1 080	попередньо телефонувати
Офіціант	1 300	відповідальність, попередньо телефонувати
Офіціант	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Офіціант	1 130	відповідальність, попередньо телефонувати
Офіціант	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Офіціант	1 300	відповідальність, попередньо телефонувати
Охоронник	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Охоронник	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Охоронник	1 300	відповідальність, попередньо телефонувати
Пекар	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Перукар (перукар-модельєр)	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Перукар (перукар-модельєр)	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Підсобний робітник	1 073	відповідальність, попередньо телефонувати
Пожежний-рятувальник	2 000	відповідальність, попередньо телефонувати

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошюка, 2 тел.72-72-58, 4-92-68

Lubieszów... і не тільки!

Chodzi o jeszcze jedną wersję pochodzenia nazwy miasteczka, o powstanie Cмiana tego wołyńskiego centrum rejonowego.

Już od dawna nazwa «Lubieszów», pochodząca od imienia słynnego Lubasza, stała się nazwą powszechną. Jednak w 1996 roku został wydany szkic dziejów lubieszowszczyzny (sporządził Petro Buszczyk). Na str. 13 tej książki czytamy: «Imię Lubesz czy Lubasz, jeśli istniało, to nie w XV wieku, jak mówi legenda, a o wiele wcześniej – jeszcze w czasach przedchrześcijańskich», napisał dr hab. Wiktor Dawydiuk, który często bywa w Lubieszowie.

Nikt tym słowem dr Dawydiuka nie zaprzecza. Po przeczytaniu «Wspomnień Wołynia, Polesia i Litwy» Józefa Ignacego Kraszewskiego, przekonałem się, że naukowiec ma rację, mówiąc o przedchrześcijańskim pochodzeniu toponimu, imienia Lubasz. Słownik «Imiona własne ludzi» L. Skrypnik i N. Działkowskiej podaje tylko imiona Lubym (w językach słowiańskich – umiłowany), Lubomyr i pieszczołtliwe Lubomyrko, Lubko, Lubczyk, Lubcio. Ich odpowiednikami żeńskimi są imiona Lubawa, Lubow (Lubyna), Lubomyra, Lubomyra. Lubow (Lubyna) – to jest wyraz zapożyczony ze starosłowiańskiego. Imię to powstało od greckiego imienia Haris (miłość).

Wróćmy do «Wspomnień...» Józefa Kraszewskiego. W tym utworze (korzystam z polskiego wydania z 1985 r. Narodowej Spółki Wydawniczej w Warszawie) na stronie 119 znajdujemy wzmiankę, że Narbuttt cytuje piosenkę o bożku Lubiczu, Lubczyku, którą «śpiewano gdzieś na pińszczyźnie i która tych stron dotyczy». A przecież Lubieszów to pińszczyzna!

Przypis na str. 342 wyjaśnia, że Teodor Narbuttt (1784 – 1841) to historyk z Litwy, autor «Dziejów starożytnych narodu litewskiego», «Pomników do dziejów litewskich». Litwini (tak w tym czasie nazywano Białorusinów), według Narbutta, czcili bożka Lubienicza, a u Rusinów, czyli Ukraińców, był to Lubicz, czyli Lubczyk, bóg miłości.

Czy to nie potwierdza wersji Wiktora Dawydiuka? Otóż, można przypuszczać, że miejscowość, gdzie obecnie jest położony Lubieszów, była miejscem, gdzie składano hołd Lubiczowi, którego imię zamieniono później na nazwę osady, powstałej w pobliżu tych miejsc.

...A romantyczna legenda o Lubaszu, oczywiście, ma prawo do istnienia! Niech więc istnieje!

Napisałem o swoich domysłach dotyczących pochodzenia nazwy «Lubieszów» i pomyślałem, że w innych pokrewnych toponimach można i należy szukać tego, co leży u podstaw nazwy miejscowości czy obiektów tego terenu.

A jaką nazwę miała mała rzeka przepływająca przez bagna, łąki, lasy, między moją ojczystą wsią Chopnów (koło Kiwerc), a wsią Łyszcz (obecnie Krynczycze koło Czetwertni) i wpływająca do rzeki Zyr już w Czetwertni (okolicie Maniewicz)? Dzisiaj w Chopnowie chyba tylko starsi znają lub słyszeli jej nazwę. Rzeka zniknęła po melioracji miejscowości w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku. Jednak logicznym pozostaje domysł, że gdzieś tam znajdowała się świątynia, ołtarz ofiarny przedchrześcijańskiego boga Lubicza, imię którego po zwycięstwie chrześcijaństwa zostało zapomniane... Jednak nazwę zachowała mała rzeka Lubka! Tym razem już nikt nie stwierdzi, że pochodzi ona od imienia Luba czy Lubasz... Raczej odwrotnie: takie imiona własne, jak Luba, Lubow, pochodzą od imienia dawnego boga, którego czczono na tych terenach, co z kolei ujawniło się w nazwach obiektów geograficznych.

Do etnologów należy zbadanie genezy nazw również takich miejscowości wołyńskich, jak Lubytów, Lubliniec, Lubcze (W. Szulgacz w «Ojkonimii Wołynia» nawet podaje, że nazwa pochodzi od staropolskiego wyrazu «Lubiec», które jednak było imieniem własnym) rejonu Kowel i wsi o podobnej nazwie w rejonie Rożyszcz; Lubotyn, Lubiaż rejonu Lubieszów. Czy ukraiński wyraz «lubjazny» («suprzejmy»), do którego odwołuje się wyżej wymieniony autor «Ojkonimii Wołynia», nie pochodzi od imienia tego słowiańskiego boga miłości? Centrum rejonowego Luboml, wsi Lubochyn rejonu Stara Wyzwa...

W wyjaśnieniach dotyczących pochodzenia nazw, o żadnej z tych miejscowości nie mówi się, że założyli je Lubyt, Lubom, Lubota, Lubóg, Lubiec – jako pierwsi osiedleńcy lub właściciele z jakiegoś okresu. Te imiona własne mają wspólne korzenie – źródło ich pochodzenia świadczy o wysokim uczuciu miłości. Ono istnieje w ludziach od zawsze. I nie było nawet możliwe, aby w ludzkiej wyobraźni zabrakło boga miłości, któremu oddawano hołd w postaci świątyni i ołtarzy ofiarnych. Później stało się ono - to uczucie miłości, początkiem słowiańskich imion.

Walerian TYNCZUK

Любешів... і не тільки!

Йдеться ще про одну версію походження назви містечка, про витоки назви цього райцентру Волині.

Здається, вже давно стала звичною назва «Любешів», що походить від імені легендарного Любаша. Але в 1996 році було видано нарис з історії Любешівщини (упорядник – Петро Бущик). На сторінці 13 цієї книжки читаємо: «Ім'я Любеш чи Любаш, якщо могло існувати, то не в XV столітті, як свідчить легенда, а значно раніше – ще в дохристиянські часи». Написав ці слова доктор філологічних наук Віктор Давидюк, котрий часто буває в Любешові.

Заперечень проти твердження Віктора Феодосійовича, звичайно, нема. Але тепер, коли перечитав «Спогади про Волинь, Полісся і Литву» Юзефа-Ігнація Крешевського, переконався, що вчений правий щодо дохристиянської основи тоponіму, імені Любаш. До речі, словник «Власні імена людей» Л.Г.Скрипник і Н.П.Дзятковської фіксує лиш імена Любим (із слов'янської та давньоруської – любимий), Любомир і неспівні Любомирко, Любоко, Любчик, Любцо. Їх жіночими відповідниками називають у словнику Любува, Любов (Любину), Любомилу, Любомиру. Любов (Любина) характеризують як запозичення зі старослов'янської, де ім'я з'явилося як калька з грецького імені Харіс (любов).

Повернімося до «Спогадів...» Ю.І. Крешевського. У цьому творі (користувався польським виданням 1985 року Народної видавничої спілки у Варшаві) на сторінці 119 знаходимо слова, що Нарбутtt цитує пісеньку про божка Любича, Любича, що «співалася десь на Пінщині і котра до тих сторін стосується». А Любешів – це ж Пінщина!

У примітці на сторінці 342 роз'яснюється, що Теодор Нарбутtt (1784 – 1841) – це історик з Литви, автор «Стародавньої історії литовського народу», «Пам'яток до литовської історії». Так от, литвини (так називали білорусів), за твердженням Нарбутта, вшановували бога Любеніча, а у русинів, тобто українців, це Любич, або Любчик, бог Любові.

Хіба це не підтвердження правдивості того, що написав Віктор Давидюк? Тож, можна здогадуватися, місцевість, на якій розташований сьгодні Любешів, була місцем, де проходили поклоніння, капище Любича, чиє ім'я згодом і перейшло у назву поселення, яке виникло поблизу тих місць.

...А романтична легенда про Любаша має, звичайно, право на існування! Нехай існує!

Валеріан ТИНСЬКИЙ

Naszej Drogiej Koleżance Marcie Błaszczuk

pragniemy złożyć serdeczne podziękowania za dotychczasową współpracę, życzliwość i okazywaną pomoc w działaniu na rzecz rozwoju słowa i prasy polskiej na Ukrainie.

Żywimy głębokie przekonanie, iż to symboliczne pożegnanie jest jedynie pewnym etapem naszej wspólnej aktywności, a niedaleka przyszłość przyniesie jeszcze wiele okazji do dalszych kontaktów i wspólnych zawodowych dokonań.

Łącząc wyrazy szczerzej sympatii życzymy zrealizowania wszystkich zamierzeń i planów, tak w życiu prywatnym, jak i zawodowym.

Zespół redakcyjny Monitora Wołyńskiego

Z okazji 70-lecia urodzin

składamy naszej Szanownej Koleżance Pani Leonidzie Borziakowej najpiękniejsze życzenia: zdrowia, szczęścia i miłości oraz wiele, wiele radości

Stowarzyszenie Kultury Polskiej na Wołyniu im. Ewy Felińskiej

Szanownej Pani Wierze Jadoszczuk

w Dniu Urodzin życzymy szczęścia oraz zdrowia, długiego życia i słodkich chwil spędzonych w gronie rodziny. Niech się spełnią wszystkie Pani marzenia!

Stowarzyszenie Kultury Polskiej na Wołyniu im. Ewy Felińskiej

Wsinf
The Academy of Informatics Technology

Інформація для випускників:

Луцьк
вул. Коперніка 8А/21
тел. +38 067-12-74-142

ЗАПРОШУЄМО!

Інформатика

Педагогіка

Косметологія

Фізіотерапія

Фізичне виховання

Управління

Дизайн інтер'єру

Художня Комп'ютерна Графіка

Соціальна праця

www.wsinf.edu.pl

„Zadanie realizowane w ramach zlecenia przez Kancelarię Senatu zadań w zakresie opieki nad Polonią i Polakami za granicą w 2011 r. dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”